

**ELS QUI ESPEREN EN EL SENYOR CAMINEN SENSE CANSAR-SE
(cf. Is 40,31)**

**Missatge del sant pare Francesc
per a la XXXIX Jornada Mundial de la Joventut**

24 de novembre de 2024

Benvolguts joves,

L'any passat vam començar a recórrer el camí de l'esperança vers el gran Jubileu reflexionant sobre l'expressió paulina «alegres en l'esperança» (cf. Rm 12,12). Precisament per a preparar-nos per al pelegrinatge jubilar del 2025, aquest any ens inspirem en el profeta Isaïes, que afirma: «Els qui esperen en el Senyor caminen sense cansar-se» (cf. Is 40,31). Aquesta expressió està treta de l'anomenat Llibre de la consolació (Is 40-55), en el qual s'anuncia la fi de l'exili d'Israel a Babilònia i l'inici d'una nova etapa d'esperança i de renovació per al poble de Déu, que pot tornar a la seva pàtria gràcies a un nou "camí" que, en la història, el Senyor obre per als seus fills (cf. Is 40,3).

També nosaltres avui vivim temps marcats per situacions dramàtiques que generen desesperació i impedeixen mirar el futur amb serenitat: la tragèdia de la guerra, les injustícies socials, les desigualtats, la fam, l'explotació de l'ésser humà i de la creació. Sovint els qui paguen el preu més alt sou vosaltres, els joves, que percebeu la incertesa del futur i no besllumeu possibilitats clares en els vostres somnis, corrent així el risc de viure sense esperança, presoners del fastigueig i de la tristesa, a vegades arrossegats per la il·lusió de la delinqüència i de les conductes destructives (cf. Butlla *Spes non confundit*, 12). Per això, estimats joves, m'agradaria que, com li va passar a Israel a Babilònia, també a vosaltres arribi el missatge d'esperança: de la mateixa manera avui el Senyor obre davant vostre un camí i us convida a recórrer-lo amb goig i esperança.

1. La peregrinació de la vida i els seus reptes

Isaïes profetitza un "caminar sense cansar-se". Reflexionem, doncs, en aquests dos aspectes: el caminar i el cansament.

La nostra vida és una peregrinació, un viatge que ens impulsa més enllà de nosaltres mateixos, un camí a la cerca de la felicitat; i la vida cristiana, en particular, és un pelegrinatge cap a Déu, la nostra salvació i plenitud de tot bé. Les metes, les conquestes i els èxits al llarg del camí, si es queden només en l'àmbit material, després d'un primer moment de satisfacció ens deixen encara assedegats, desitjosos d'un sentit més profund. Efectivament, no sadollen plenament la nostra ànima perquè vam ser creats per Aquell que és infinit i, per aquesta raó, habita en nosaltres el desig de la transcendència, la inquietud constant cap al compliment de les aspiracions més grans, envers "alguna cosa més gran". Per tant, com us he dit moltes vegades, «veure la vida des del balcó», per a vosaltres, els joves, no pot ser suficient.

Això no obstant, és normal que, encara que hàgim iniciat els nostres recorreguts amb entusiasme, tard o d'hora comencem a sentir cansament. En alguns casos, el que provoca ansietat i cansament interior són les pressions socials que constreixen a aconseguir certs estàndards d'èxit en l'afany d'un activisme buit que ens porta a omplir el dia amb milers de coses i, malgrat això, tenir la sensació de mai fer el suficient i mai no estar a l'altura. A aquest cansament s'hi uneix sovint el fastigueig. És aquell estat d'apatia i

d'insatisfacció de qui no s'involucra en res, no decideix, no escull, mai no arrisca i s'estima més romandre dins la seva zona de confort, tancat en ell mateix, veient i jutjant el món rere una pantalla, sense “embrutar-se mai les mans” amb els problemes, amb els altres, amb la vida. Aquest tipus de cansament és com un ciment en el qual estan submergits els nostres peus, que acaba per endurir-se, es torna pesat, ens paralitza i ens impedeix caminar. Prefereixo el cansament de qui està en camí que no pas el fastigueig de qui roman aturat i sense desig de caminar!

La solució al cansament, paradoxalment, no és aturar-se a descansar. És més aviat posar-se en camí i tornar-se pelegrins d'esperança. Aquesta és la meva exhortació: camineu en l'esperança! L'esperança venç qualsevol cansament, qualsevol crisi i qualsevol ansietat, donant-nos una forta motivació per a continuar endavant, perquè aquesta esperança és un regal que rebem de Déu mateix. Ell curulla de sentit tot el nostre temps, ens il·lumina en el camí, ens indica la direcció i la meta de la nostra vida. L'apòstol sant Pau va emprar la imatge de l'atleta a l'estadi que corre per a emportar-se el premi de la victòria (cf. 1Co 9,24). Aquells qui, d'entre vosaltres, hagin participat en una carrera —no com a espectadors, sinó com a protagonistes— saben bé la força interior que cal per aconseguir la meta. L'esperança és precisament una força nova, que Déu infon en nosaltres, que ens permet perseverar en el camí, que ens fa tenir una “mirada àmplia” que va més enllà de les dificultats del moment i ens adreça cap a una meta concreta: la comunió amb Déu i la plenitud de la vida eterna. Si hi ha un objectiu grandios, si la vida no va cap al no-res, si no es perd res de tot el que somio, projecto i realitzo, llavors val la pena continuar caminant i suant, suportant els obstacles i afrontant els cansaments, perquè la recompensa final és meravellosa!

2. Peregrins en el desert

En la peregrinació de la vida hi haurà reptes inevitables per afrontar. Antigament, en les peregrinacions més llargues, calia enfrontar-se als canvis de les estacions i el clima; travessar bonics prats i boscos frescos, però també muntanyes nevades i deserts àrids. De la mateixa manera, per al creient, la peregrinació de la vida i el camí cap a la meta llunyana continuen sent fatigosos, com ho va ser per al poble d'Israel el viatge pel desert cap a la Terra promesa.

Així passa amb vosaltres. Fins i tot per als qui han rebut el do de la fe, hi ha hagut moments feliços en els quals Déu ha estat present i l'han sentit proper, i altres moments en què han experimentat la soledat. Pot passar que a l'entusiasme inicial en l'estudi o en el treball, o davant l'impuls de seguir Crist —ja sigui en el matrimoni, en el sacerdoci o en la vida consagrada— segueixin moments de crisi, que fan que la vida sembli com una difícil travessia pel desert. Aquests temps de crisi, però, no són perduts o inútils, sinó que poden transformar-se en ocasions importants per a créixer. Són períodes de purificació de l'esperança. De fet, en aquestes crisis moltes falses “esperances”, que resulten massa petites per al nostre cor, s'esvaeixen; queden desemmascarades i, així, quedem nus davant nosaltres mateixos i davant les qüestions fonamentals de la vida, lluny de qualsevol miratge. I en aquell moment, cadascun de nosaltres pot preguntar-se: en quines esperances fonamento la meua vida? Són reals o són il·lusòries?

En aquells moments, el Senyor no ens abandona; es fa proper a nosaltres mostrant-nos la seva paternitat i ens dona sempre el pa que revifa les nostres forces i ens posa novament en camí. Recordem que al poble en el desert els va donar manà (cf. Ex 16) i al profeta Elies, cansat i desanimat, li va oferir dues vegades pa i aigua per tal que pogués caminar durant «quaranta dies i quaranta nits fins a la muntanya de Déu, l'Horeb» (1Re 19,8). En

aquests relats bíblics, la fe de l'Església hi ha vist prefigurats el do preciós de l'Eucaristia, veritable manà i veritable viàtic, que Déu ens dona per a sostenir-nos en el nostre camí. Com deia el beat Carlos Acutis, l'Eucaristia és l'autopista cap al cel. Ell va ser un jove que va fer de l'Eucaristia la seva cita quotidiana més important. Així, íntimament units al Senyor, caminem sense cansar-nos perquè Ell camina amb nosaltres (cf. Mt 28,20). Us invito a redescobrir aquest gran do de l'Eucaristia.

En els inevitables moments de fatiga que acompanyen la nostra peregrinació per aquest món, aprenguem, doncs, a descansar com Jesús i en Jesús. Ell, que aconsella als deiebles que reposin en tornar de la seva missió (Mc 6,31), reconeix la vostra necessitat de descans físic, de temps d'esbarjo, per a gaudir de la companyia dels amics, per a fer esport i fins i tot per a dormir. Però hi ha un descans encara més profund, el descans de l'ànima, que molts cerquen i pocs aconsegueixen, i que només es troba en Crist. Sapigueu que qualsevol cansament interior pot trobar alleujament en el Senyor, que us diu: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28). Quan el cansament del camí us aclapari, gireu-vos cap a Jesús, aprengueu a descansar en ell i a romandre en ell, perquè «els qui esperen en el Senyor caminen sense cansar-se» (cf. Is 40,31).

3. De turistes a pelegrins

Estimats joves, la invitació que us faig és a posar-vos en camí per a descobrir la vida rere les petjades de l'amor, a la recerca del rostre de Déu. Però us recomano això: no us poseu en camí com simples turistes, sinó com pelegrins. Que el vostre caminar no sigui simplement un passar pels llocs de la vida de manera superficial: sense captar la bellesa del que van trobant, sense descobrir el sentit dels camins recorreguts, capturant breus moments, experiències fugaces per a conservar-les en una *selfie*. El turista fa això. El pelegrí, en canvi, se submergeix de ple en els llocs que troba, els fa parlar, els converteix en part de la seva recerca de felicitat. El pelegrinatge jubilar, per tant, ha de ser signe del viatge interior que tots som cridats a fer, per arribar a la destinació final.

Amb aquesta disposició, preparem-nos tots per a l'Any Jubilar. Espero que per a molts de vosaltres sigui possible venir a Roma en pelegrinatge per a creuar les Portes santes. En qualsevol cas, per a tots també hi haurà la possibilitat de realitzar aquest pelegrinatge a les vostres Esglésies particulars, ocasió per a redescobrir els nombrosos santuaris locals que conserven la fe i la pietat del poble sant i fidel de Déu. I desitjo que aquest pelegrinatge jubilar es converteixi per a cadascun de nosaltres en un «encontre viu i personal amb el Senyor Jesús, “porta” de salvació» (Butlla *Spes non confundit*, 1). Us exhorto a viure'l amb tres actituds fonamentals: l'agraïment, per tal que els vostres cors s'obrin a la lloança pels dons rebuts, sobretot pel do de la vida; la cerca, per tal que el camí expressi el desig constant de cercar el Senyor i no d'apagar la set del cor, i per últim, el penediment, que ens ajuda a mirar dins nostre, a reconèixer els passos i les decisions equivocades que a vegades prenem i, així, poder convertir-nos al Senyor i a la llum del seu Evangeli.

4. Pelegrins d'esperança per a la missió

Us deixo una imatge més suggestiva per al vostre itinerari. En arribar a la basílica de Sant Pere, a Roma, es travessa la plaça que està envoltada per la columnata dissenyada pel famós arquitecte i escultor Gian Lorenzo Bernini. La columnata, en el seu conjunt, té la forma d'una gran abraçada: són els dos braços oberts de l'Església, la nostra mare, que acull tots els seus fills. En aquest proper Any Sant de l'Esperança, us convido a tots a

experimentar l'abraçada del Déu misericordiós, a experimentar el seu perdó, la remissió de totes les nostres "ofenses interiors", com era tradició en els jubileus bíblics. I així, acollits per Déu i renascuts en Ell, convertiu-vos també vosaltres en braços oberts per a molts dels vostres amics i coetanis que necessiten sentir, a través de la vostra acollida, l'amor de Déu Pare. Que cadascun de vosaltres regali «encara que sigui un somriure, un gest d'amistat, una mirada fraternal, una escolta sincera, un servei gratuït, sabent que, en l'Esperit de Jesús, això pot convertir-se en una llavor fecunda d'esperança» (*ibid.*, 18), i es converteixi així en incansable missioner de l'alegria.

Quan caminem, alcem la vista, amb la mirada de la fe dirigida als sants que ens han precedit en el camí, que han arribat a la meta i ens donen el seu testimoniatge encoratjador: «He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. I des d'ara tinc reservada la corona de la justícia que el darrer dia em donarà el Senyor, jutge just; i no tan sols a mi, sinó a tots els qui hauran esperat amb amor la seva manifestació» (2Tm 4,7-8). L'exemple dels sants i santes ens atrau i ens sosté.

Ànims! Us porto a tots dins el cor i confio el camí de cadascun de vosaltres a la Mare de Déu, per tal que, seguint el seu exemple, sapigueu esperar amb paciència i confiança el que espereu, romanent en camí com pelegrins d'esperança i d'amor.

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 29 d'agost de 2024, memòria del martiri de sant Joan Baptista.